

τὸ δείπνον ὅπερ προσήνεγκε τῷ Ιουλίῳ Φάβρῳ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἐν τῇ γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἐκλογῆς του.

Ὁ Βερρύε, καίτοι τοσοῦτον ἐξοχος ἀνὴρ, οὐδὲν εὐμεγλοφρόνει· δὲν ἠμφισβήτει δὲ τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, διότι τῷ ἐφαίνετο φυσικωτάτη. Ὅτε ἄμως προέκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ πελάτην, τότε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὴν βεβηχίότητα καὶ τὴν ἀταραξίαν του· τότε ἐλάλει ὡς δικτάτωρ τῶν ψυχῶν.

Ἐν τινὶ λίαν σπουδαίᾳ δίκῃ, τῇ τοῦ *Langlois-Durouille*, ἐν Ρουένῃ δικασθεῖσαν, οὕτως ἀπεχειρέτισε τοὺς ἐνόρκους :

«Κύριοι, εἶπεν, ἀναχωρῶ καθ' ἣν στιγμὴν μέλλετε νὰ εἰσέλθητε ἐν τῷ δωματίῳ τῆς διασκέψεως· πέπιστρέφω οἴκαδε μετὰ ἐννεαήμερον ἀπουσίαν, ὅπου καλοῦσίν με σπουδαῖα καθήκοντα καὶ δὲν δεύλιῶ νὰ εἶπω εἰς τὸν κατηγορούμενον : «*Durouille*, αὐριον ἔσει ἐλεύθερος.»

Καὶ οἱ ἐνορκοὶ δὲν διέψευσαν τὸν λόγον τοῦ δικηγόρου.

Ἀνεξάντλητα εἶναι τὰ ἀνέκδοτα περὶ τῆς δεινότητος καὶ σαρκαστικότητος τοῦ ῥήτορος. Ὁ θάνατος τοῦ Βερρύε κατεκάλυψε διὰ πένθους ἀφάτου τὰ δικαστήρια· μία δὲ μόνη ἰδέα, μία σκέψις δύναται νὰ παρηγορήσῃ τοὺς θαυμαστάς καὶ φίλους αὐτοῦ, ὅτι ἀπέθανε μετὰ γαλήνης, τῆς ὠραιότερας καὶ μεγαλειτέρας ἀμοιβῆς ἣν ὁ Θεὸς δύναται νὰ παράσχῃ ἐν τῷ κόσμῳ αὐτῷ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
ὑπὸ Κ. Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΒ.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

(Ὁρα φυλλίδ. 446.)

Α'. Παραομιαίαι.

«*Τῶν ἀρχόντων τὰ παιδία
ἔμὲ τῇ τέχνῃ διακονίζουσι.*»

Ἐπὶ τῶν ἐπιτηδεύων καὶ τεχνηέντων κατορθούντων τοὺς σκοποὺς αὐτῶν.

«*Ὁ φτωχὸς φορᾷ τὸ βούχο
ἔγὼ δὲ τί δὲν ἔχει τὸ γάσο.*»

ἐπὶ ἀνεχεῖας ἀστυίως λεγομένη.

«*Σπιτάκι μου σμιγαδερό
ἔκαὶ σταμουλι' ἄς μυρίζῃ.*»

Ἐνὸς ἐκάστου ἢ οἰκίας προσφιλὴς ἐστίν, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὴν κατάστασιν· ἀλλαχοῦ δὲ τῆς Ἑλλάδος λέγεται οὕτως :

«*Σπίτι μου σπιτάκι μου π... καλυθάκι μου.*»

Ἄλλ' ἐνταῦθα ἴσως ἀρμόδιον καὶ τὸ αἰσώπειον ἐκεῖνο·
«*οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος.*»

«*Μούντζαις νάχης γὰ γαμβρός
ἔκλαπ' ὀπίσω κλάπομπρός.*»

Ἦτοι ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἐξετασθῇ τινος κακοήθους ἢ κατάστασις εὐρίσκεται κακῶς ἔχουσα καθ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

«*Μὲ τὸ μεγαλήτερό σου σκόρδα μὴ γυτεύῃς
ἔκλαπ' ὀπίσω κλάπομπρός.*»

Αὕτη ἡ παροιμία λέγεται καὶ ἐν Ἑπεύρῳ, ἀλλ' ἐλλειπῆς, ἥτοι ὁ πρῶτος στίχος ἀναφέρεται μόνον ἐκείσε· ἐν δὲ τῇ Δακωνίᾳ ἀπαντᾷ πληρεστέρα, ὡς ἀνωτέρω· ἔχει δὲ τὴν ἔννοιαν, ὅτι μὲ τὸν ἀνώτερον αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ ἐρχηται ποτέ τις εἰς διαγωνισμόν· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἔλθῃ δεόν νὰ ἔχῃ μεγίστην περινοίαν καὶ σύνεσιν ἐν πᾶσι.

«*Ἄν θέλῃς νὰ μὲ γιλήσῃς
τὸ μάγουλό μου τὸ ξέρεισ.*»

Ἐπὶ φίλων οἵτινες ἐὰν ἔχωσι πρόθεσιν νὰ περιποιηθῶσι τοὺς ἑαυτῶν φίλους, δὲν πρέπει νὰ περιμένωσι τὰς ἐκείνων παραστάσεις, ἀλλ' αὐτεπάγγελτοι ἐν τοῖς καιροῖς βοηθῶσι, κατὰ τὸν Ἰσοκράτην πρὸς Δημόνικον.

Β'. Δημοτικὴ ποίησις.

Κλείσει τὴν πόρτα, Φωτεινὴ
καὶ βγάλε τὰ πουλία.
καὶ πάκουσαι, παιδάκι μου!
τὸν μπάρμπα σου τὸ Λίκα.
Γιατὶ ἂ δὲν τὸν ἀγροικῆς
κακό σου καὶ κακό του.
καὶ δὲν σὲ δίνει καὶ (1) τυρὶ
ἀπὸ τὸ μερδικό του.

—τὴ πόρτα γὰ τὴν ἐκλείσει
δὲν ἔναι τίποτ' ἄλλο
μόναί ὁ γάτος μοναχὰ
κοιμᾶται σὰ τὸ γάλλο
κάτω σ' τὴ ποδοκρεββαίταις (2)
στέκει καὶ ἀνασπουνᾶται (3)
καὶ τὰ πουλία πῶφαι
καλὰ τ' ἀναθυμᾶται.
τί πίσου ξαναγύρισ
κι' εἰδάνῃς (4) σ' τὴ πόρτα
τὰ μαθημένατ' ἔκπαι
καὶ φούμπηξε (5) τὴ κότα.

(1) Κά—κἔν διόλου, εἰς αὐτὸ καγκανέναις κτλ.

(2) Ποδοκρεββαίταις, τὰ ἀλλαχοῦ ἀμπάρια.

(3) Ἀνασπουνᾶται—συλλογίζεται σκέπτεται.

(4) Εἰδάνῃς, διέβη, ὑπερ καὶ διήκεν ἀλλαχοῦ τῆς Μάνης λέγεται.

(5) Φούμπηξε, ἐπατίθη, ἐφώρμησε.

Κι' ὁ κούρος ὅπου τᾶκούσε
 Ἐκαμε θᾶμα (1) χάζι (2)
 Λέει τὴ κουμπανία του
 Νά μὴ τήνε πειράζῃ,
 Για τὶ καὶ τᾶλλα πόφκε
 Θέλει νὰ τὰ ξοφλήσῃ,
 Κι' ἂν δὲν τὸν ἐνικᾶ πκδᾶ
 Τόνε τραβᾶ σ' τὴν κρίσι.
 Κιὸ γάτος ἀγριοτήραζε
 Νάξερης πῶς σὲ λέπου (3)
 Καὶ θε νάρθου κάποιζ φορᾶ
 σ' τὸ φούρνο νὰ σ' εὔρέκου.
 Νά φάου κι' ἀπὸ λόγου σου
 Κάμπόσο ν' ἀνασάνου.
 Κιὰπέκας ἄς μὲ βάλουσι
 Κι' ἐμένα ἀπὸ πάνου.
 Ὅτου νὰ πεῦ λὲς, κακόμοιρε!
 Τουρᾶναι βρασιλεία
 Κι' ἐρχονται καὶ σὲ πέρνουσι
 Καὶ δὲ βγάνεις μιλία.
 Καὶ θε νὰ πάης σ' τὴ φυλακὴ
 Νὰ σκάσης ἀπὸ τὴ βρώμα.
 Για χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου
 Ἡ τζαμπουνᾶς (4) ἀκόμα;

ΠΟΙΗΣΙΣ.

◆◆◆◆◆

Η ΟΡΦΑΝΗ

ΗΤΟΙ Η ΕΚΘΕΤΟΣ ΚΟΡΗ.

Πρὶν μὲ τὰ βόδια τῆς αὐγῆς χρυσοστεφοῦν τὰ νέφη
 Πρὸς τὸ βουνὸν περίλυπος τὸ βῆμα διευθύνω
 Ἡ φύσις ἔλη μειδιά, δρόσος τὰ πάντα τρέφει,
 Μόνη ἐγὼ ἢ δυστυχῆς τὰ δάκρυά μου πίνω.

Στὸν ὕπνον μου, ἂν κάποτε βαρὺς μὲ καταβάλλῃ,
 Πλάναι ὀνείρων γλυκερῶν ποτὲ δὲν πτερυγίζουσι
 Ἡ τεθλιμμένη μου ψυχὴ, τ' ἀνωφελῆ μου κάλλη
 Τῆς εὐτυχίας οὐτ' αὐτὸ τὸ φᾶσμα δὲν γνωρίζουσι.

Ἐπὶ πλατάνου ὑψηλοῦ εἶδον πιστὴν τρυγόναν
 Τὰ νεογνά της τρέφουσαν νὰ χαίρῃ καὶ νὰ πάλλῃ,
 Κ' ἐδάκρυσά' ἐγὼ ποτὲ φίλην μητρὸς εἰκόνα
 Δὲν εἶδον οὔτε μ' ἔθαλψε μητρὸς ποτὲ ἀγκάλῃ.

(1) Θᾶμα—θαῦμα, πολὺ.

(2) Τουρκ. Παρατήρησις εὐχάριστος.

(3) Λέπου ἐντὶ βλέπω. Σημειωτέον δ' ὅτι ἅπαντα εἴτε ὀνόματα, εἴτε ῥήματα λήγοντα εἰς ω, ἐν Μάνη προφέρονται γενικῶς εἰς ου, εἴην βλέπω, βλέπου, ὀμιλῶ, ὀμιλοῦ κτλ.

(4) Τουρκ. φλουαρί. Τὸ ἀνωτέρω ἐποιήθη ἐν περιστάσει καθ' ἣν ἰσχυρὸς ἐπετίθη κατὰ ἀδυνατίου μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἰδρουσι βρασιλείας.

Ἐνῶ τῶν ὀμηλικῶν μου τὸ ἐρωτύλον σμῆνος
 Τῆς μαγικῆς νεότητος τὰ ἄνθη γλυκοδρέπει,
 Ἡ ὄρφανὴ ἀπόθητος, λησμονημένος κρίνος
 Φιλίας κἂν ἢ ἔρωτος μειδίαμα δὲν βλέπει

Καὶ ἂν τινὸς ἢ θεᾶ μου τὴν προσοχὴν ἐλκύσῃ
 Κ' αὐτὸς ζητήσῃ, συμφορᾶ! νὰ μάθῃ τ' ὄνομά μου,
 Ἐμβρόντητον τὸ στόμα μου πρὶν εἶτι ἀπαντήσῃ,
 Εὐθὺς δακρύων γέμισσι θερμῶν τὰ ὄμματά μου.

Πολλάκις εἰς χειμερινῆς νυκτὸς τὴν καταιγίδα
 Ἐνῶ τὴν στέγην τοῦ πτωχοῦ ἀνθρακιά θερμαίνει,
 Εἰς ἐτοιμόρροπον ναὸν, ὑπὸ σαθρὰν ἀψίδα
 Προσφεύγω· ἄλλο ἄσυλον στὴν ὄρφανὴν δὲν μένει.

Ἔσο, Θεὲ, εὐλογητὸς, σὺ ὅστις προστατεύεις
 Ὅτους ὁ κόσμος ὁ σκληρὸς πτωχοὺς ἐγκαταλείπει,
 Παρηγορίαν καὶ χαρὰν σὺ ὅστις θαψιλεύεις
 Εἰς ὄσους τήκει ἄσβεστος τὴν ὑπαρξίν των λίπη!

Αὐτὸ, Θεὲ, τὸ τέμενος τὸ κατερημωμένον
 Ἡ θεσπεσία σου εἰκὼν τὸ κατοικεῖ ἀκόμα·
 Πλάσμα ἐδῶ οὐδεὶς τολμᾶ νὰ μ' ὀνομάσῃ ξένον,
 Οὐδ' ἐπ' ἐμοῦ ἀνόσιον νὰ προσηλώσῃ ὄμμα.

Ἐνταῦθα, μ' εἶπον, μητέρ μου, ὅτι κρυφὰ ἐλθοῦσα
 Ἀρτιγενῆ μ' ἐξέθεσες στὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων·
 Πρὶν φύγῃς θὰ ἐθρήνησες τὸ τέκνον σου φιλοῦσα,
 Πλὴν μάτην τῶν δακρύων σου ἀναζητῶ τὸν τόπον.

Ἄν ἦσαι εἶτι κάτοικος, μητέρα, αὐτοῦ τοῦ κόσμου
 Ἐλθε ἐδῶ τὸ τέκνον σου σὲ περιμένει κλαίον·
 Πώποτε μίσος κατὰ σοῦ δὲν ἔβρασεν ἐντός μου,
 Κι' ἂν ὡς ἐγὼ ἐθρήνησας δὲν εἶσαι πταίστις πλέον.

Ἐν Κύπρῳ τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1868.

ΦΟΥΣΤΑΒΟΣ ΔΑΦΦΩΝ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ Γάλλου ποιητοῦ ΣΟΥΜΕΤ.)

ΑΠΑΡΑΘΩΡΑ.

ΧΕΛΙΔΩΝ. Ὁ ἐξῆς ὑπολογισμὸς ἀποδεικνύει τὴν
 ὑπὸ τῆς χελιδόνας προξενουμένην ὠφέλειαν καὶ ἐξη-
 γεῖ τελειότερον πάσης δεισιδαιμονίας τὴν εὐνοϊαν
 ἣν ἐπιθαψιλεύουσιν αὐτῇ πάντες οἱ τῆς ὑψηλοῦ κά-
 τοικοι. Μία χελιδὼν τρώγει 900 ἔντομα καθ' ἡμέ-
 ραν. Ἐὰν δὲ σκεφθῶμεν ὅτι ἕκαστον ἔντομον προάγει
 δέκα κατ' ἔτος γεννεάς, καὶ ὅτι αὐτὸ τε καὶ τὰ ἐξ
 αὐτοῦ γεννώμενα γεννώσι 560,970,489,000,000,
 000 ἔντομων, ὅποιον σέβας πρέπει νὰ τρέφωμεν
 πρὸς τὴν χελιδόνα!